

När man hyvlar yr det spånor

| av Klas Östman

SÅSOM REDAKTÖR för en upphöjt intellektuell publikation vill jag egentligen inte låtsas om att det är valår. Vi här på Svensk Tidskrift står i princip över sådana efemära ting. Vi skriver istället i evighetens ljus. Ja, åtminstone jag. Ibland misstänker jag att min medredaktör låter sig dras med i världens ävlan.

Men om nu den olympiska ron måste störas, är det bäst att försöka säga något principiellt. Låt se...handlar det här valet om 53 borgerliga punkter för någonting? Eller om vårdgaranti? Eller om ordning i skolan? Eller om fler poliser? Ja, på sätt och vis gör det förstås det.

Likväl tror jag att man kan urskilja en minsta gemensam nämnare för alla detta valårs enskilda politiska utspel. Det är förhållandet mellan den enskilda individen och kollektivet. Som vanligt, får man väl säga.

FÖR SOM VANLIGT är problemet att socialdemokratin i varje sakfråga låter de kollektiva utopierna gå före de verkliga individernas väl. Verkliga små barn får lida av bisarrt långa daghemsvistelser, därför att socialdemokratin – i avsikt att skapa perfekt statistisk likformighet mellan kollektivet vuxna kvinnor och kollektivet vuxna män – har gjort det extremt dyrt för föräldrar att vara hemma. Lika verkliga barn i skolåldern tvingas möta

mobbande plågoandar varje dag, därför att i den socialdemokratiska drömvärlden måste varje skola ha plats för alla, även för sadistiska våldsverkare – nej förlåt, sådana finns ju inte där, bara ”stökiga ungar” som inte får bli ”stämplade”. Å andra sidan finns det inte heller plats i drömvärlden för barn med så svåra handikapp att de behöver gå i speciella skolor för att må någorlunda bra. Så sådana skolor vill man lägga ner. När man hyvlar, får man tåla att det yr lite spånor. Annars kan det ju inte bli riktigt jämnt och fint.

Samma mönster syns tydligt när socialdemokratiska vårdpolitiker ser det som ett större problem att verkliga individer opereras på privata sjukhus, än att de inte opereras alls. För att nå målet att alla skall få vård av landstinget är man beredda att knäcka hur många enskilda höftleder som helst. Och för att bevara illusionen om att det i varje brottsling egentligen döljer sig en anständig samhällsmedborgare, är socialdemokraterna beredda att släppa de mest förfärliga våldsverkare lösa efter lite samtalsterapi. Enskilda brottsoffer räknas inte för den som bygger landet.

SOM ALLTID ÄR SOCIALDEMOKRATIN också ivrig att öka Svarje skattesats till den högsta nivå som är praktiskt möjlig. Alla pengar är egentligen kollektivets, den enskilde har dem bara till låns.

Höstens val är alltså i första hand av moralisk natur. Det kan vara värt att hålla i minnet, när nu så många väljare förefaller synnerligen nöjda med att låta Sveriges långsamma ekonomiska förfall fortsätta. Det går visserligen åt fanders, men i jämn och behaglig takt.

IDETTA NUMMER AV SVENSK TIDSKRIFT tar vi annars inte upp den kommande valrörelsens mest självklara frågor. Anna Sophia Bonde beskriver dock hur spånorna kan yra under ideologiskt hyvlade också utanför partipolitikens domäner: statsfeministerna i Svenska Kyrkan har känt sig nödsakade att sluta tala om Gud för att kunna uppnå jämställdhet i denna världen. Ingemar Dörfer berättar hur det amerikanska missilförsvaret egentligen skall konstrueras och avslöjar att de flesta av våra grannländer i västra Europa kommer att delta i uppbyggnaden av det. Lars Fimmerstad hoppas slippa starka ledare, medan Mårten Schultz försöker bringa reda i förhållandet mellan lagar och moral. Håkan Hagwall påminner om att det inte var bättre förr, åtminstone inte på Erlanders tid. Och Mikael Rosén konstaterar att det tagit lång tid för vänstern att förstå poängen med grundlagskyddade rättigheter. Jo, det finns faktiskt en artikel om valet också. Det mellan Gerhard Schröder och Edmund Stoiber.

